

Udtalelser eller have læst dem først, inden han fremsatte denne Beskyldning mod mig. Nei, jeg har ikke med et Ord hverken sagt eller ment, at ærede Medlemmers Arbejde i Fjor var Skinforhandling, eller at mit Arbejde, forsaavidt jeg tog Del deri, var Skinforhandling. Jeg holder ikke af Skin overhovedet; jeg holder helst af reen Virkelighed. Er der to Fluor, maa kan slaa med samme Smælt, slaar jeg dem gjerne begge, hvis de skulle dræbes. Nei, hvad jeg har sagt, og hvad jeg formener ogsaa er erkjendt fra mine Kollegers Side, er, uden at bebreide Andre deres Opfattelse, at for mig staar det saaledes, som om hele Forhandlingen i Fjor havde den Forudsætning at enes med Landstinget om en Finantslov, men ikke til denne Regering. Det er imidlertid noget ganske Andet, end at ærede Medlemmer have drevet Skinforhandling. Det ærede Medlem har visseilig slet ikke drevet Skinforhandling. Jeg tror ogsaa, at den sidste Forhandling her i Salen i Foraaret, hvorunder han blev saa meget fortrydelig paa mig, fordi jeg ikke vilde følge ham angaaende Slottet, slet ikke var Skinforhandling. Det ærede Medlem mente vist oprigtigt, da han stemte over de 33,000, at Ministeriet skulde bruge dem, selv om der ingen Finantslov kom ud, og at denne Bevilling skulde have et Slot til Følge, saa jeg har saa lidt beskylbt det ærede Medlem for Skinforhandling, at han maatte have vidst nogen Bested om det, han sagde med Henhyn til mig, før han fortalte, at jeg er kommen Svire til Hjælp med at fortælle, at han og hans Venner have drevet Skinforhandling. Altsaa, det har jeg ikke sagt, og jeg nærer ikke Tvivl om, at der er Mange af dem, som ogsaa i Fjor vilde have givet dette Ministerium en Finantslov, naagtet det synes at være lovlig hurtigt at vende bort fra den tidligere modsatte Opfattelse; det ligger ikke for nu, men det, der ligger for, er, at Ministeren kan ikke, naar han gaar ind i en Oplosningspolitik, paasthyde, at dette Thing ikke vil forhandle med ham eller sætte ham paa lovlig Grund. Saaledes som Stillingen er i Nar, er det klart, at det vil Thinget i sin rene Almindelighed. Men naar nu Ministeren staar saadan, tror man saa, at der egentlig er nogen Udfigt til, at Ministeriet vil tage en Oplosningspolitik? Ja, jeg kunde tænke mig en Grund til en Oplosning eller en dobbelt Grund. Jeg kunde tænke mig, at Ministeren vilde sige som saa: Det er godt nok, nu er jeg forvisset paa, at Folkethinget vil forhandle med mig, se bort fra Alt, hvad jeg har gjort, sætte mig paa lovlig Grund igjen, men jeg er ikke sikker paa, at

Bælgerne i ligesaa stort Tal dele denne Opfattelse, og saa kunne vi maasse atter komme bort derfra, og det er bedst at faae Klarhed paa det. Det er den ene Grund. Den anden Grund kunde være den, at han ogsaa kunde mene, at i hvert Fald saa dette paa Valgdagen ikke saa klart for Bælgerne, som ønskeligt var — det er nu min Paastand, at det slet ikke saa fremsat for Bælgerne den 28de Januar 1887 — saa klart som nu, at Thinget havde opgivet Kampen imod Ministeriet, og at det derfor vilde være heldigt for Thinget selv ved et nyt Valg at faae det nye Program godkjendt af Bælgerne. Det maatte jo siges dem klart, at man vil yde dette Ministerium en Finantslov bortset fra Alt, hvad det har bedrevet og mener, naar man ellers kan enes om Indholdet. Med andre Ord, at Kampen imod dette Ministerium er opgivet, nu forhandler man blot om at naae hinanden i Forstaaelse om Fædpræliminærene; det er ikke længer Ophavsmanden og Rilderne til Gendarmerne, men kun Gendarmerne selv, man kæmper imod, det er ikke længer Ophavsmanden til de provisoriske Fæstninger eller disse Fæstninger selv, men blot eventuelt nogle Kanoner til disse Fæstninger, man kæmper imod. Saaledes er jo Stillingen, og man kunde jo altsaa igjennem en Oplosning søge at faae den sanktioneret af Bælgerne. Jeg forstaaar, at dette Valg i Virkeligheden mulig kunde klare en Del baade for Thinget og for Ministeren, og at det derfor kunde tænkes, at Ministeren — maasse i fuld Forstaaelse med Alle — vilde foretage een Oplosning; men det er jo ikke en Oplosningspolitik. Sandsynligst er det imidlertid, at Ministeren efter det Skjøn, han maa have paa hele Stemningen, vil foretage en Udsættelse, snarest en kort, den behøver jo ikke at være mange Timer. Dage osv., en Udsættelse, for derefter at lade Thinget komme sammen igjen. Men hvad saa? saa staa vi atter overfor samme Situation, og det indrømmer jeg: Der er Faren for alle dem, der ikke vil have prøvet den parlamentariske Styrke ude i Befolkningen med det nuværende Ministerium og ikke tror, at det er heldigt. Der er saa ganske vist Faren, Konsekvensernes Fare, men jeg tror, at Konsekvenserne falde af sig selv. Ministeren har mærket saa Meget, at han ikke vil blive særlig misbehandlet, hvis han er inkonsekvent, naar Folkethinget atter samles igjen, ved at undlade at forelægge Provisoriet strax, og da komme vi heller ikke i den Stilling, hvori man tror at være i Dieblicket, nemlig at der kan være Fristelse af visse fædrelandske og patriotiske Grunde til at betænke sig. Jeg antager naturligst,